

GLASUL MINORITĂȚILOR LA VOIX DES MINORITÉS DIE STIMME DER MINDERHEITEN

ANUL
ANNÉE
JAHRGANG } XVII.

MAI - Iunie
MAI - JUIN
MAI - JUNI 1939.

NUMĂRUL
NUMÉRO
NUMMER } 5 - 6

Die Wahlen und die Vertretung der Volksminderheiten in Rumänien.

Nach der Verkündung der neuen Verfassung und Auflösung der Parteien richtete einer der berufenen Minderheitenvertreter an den verstorbenen Patriarchen und Ministerpräsidenten Miron Cristea die Frage, ob auch die Volksminderheiten in den neuen gesetzgebenden Körperschaften auf Vertretung rechnen können, da ja in jeder Interessengemeinschaft das rumänische Element in der Mehrheit ist, und deshalb wenig Wahrscheinlichkeit dafür besteht, dass in diesen Körperschaften die Wahl eben auf Minderheitsangehörige fallen könne.

Der Patriarch-Ministerpräsident gestand, es sei nicht so einfach, den Minderheiten zur Vertretung zu verhelfen, „wir zerbrechen uns die Köpfe, wie wir das zustandebringen, denn wir halten es für notwendig, den Volksminderheiten Vertretung zu gewähren.“ Dies waren die Worte des Ministerpräsidenten Cristea.

Wie bekannt, löste man die Sache durch den Eintritt in die Front, so dass diese einzige politische Organisation die Kandidaturen sichern konnte. Dass aber die Kandidaten tatsächlich auch gewählt werden, konnte die Front nicht mehr sichern infolge des Wahlsystems, laut welchem in dem um die einzelnen Mandate ausgefochtenen Kampf die Votanten der Volksminderheiten nirgends in Mehrheit sein konnten.

Auf diese Weise bekamen von den 16 ungarischen Abgeordneten-Kandidaten nur 9, von den 5 Senator-Kandidaten nur 2 Mandate und der deutschen Minderheit erging es noch schlechter, da sie in der Kammer nur 5 Plätze, und überhaupt keine gewählte Senatorstelle bekam.

So war es die Gnade Seiner Majestät, welche das Wahl-

resultat einigermaßen korrigierte, um den Volksminderheiten entsprechende Vertretung zu verschaffen.

Seine Majestät ernannte zu Senatoren 3 ungarische und 5 deutsche Vertreter.

Dadurch, dass unter den ernannten ungarischen Senatoren der röm. katholische Bischof von Siebenbürgen und auch der Bischof der unitarischen Kirche in den Senat gelangt, ist eine seit langem schmerzende Wunde gelindert.

Bekanntlich hatte die Verfassung von 1923 nur jenen Minderheitskirchen rechtmässige Senatschaft gesichert, welche mehr als zweihunderttausend Gläubige besaßen. Infolgedessen blieb die unitarische Kirche ohne Vertretung, die röm. katholische aber vertrat ausschliesslich der Erzbischof von Bukarest.

Diese Methode behielt auch die neue Verfassung bei, weshalb es die Anhänger der siebenbürger röm. katholischen, sowie die der unitarischen Kirche umso mehr erfreute, dass ihre Kirchenfürsten nach dem Willen des Herrschers Eintritt in den Senat bekamen.

Eines der bedauerlichsten Wahlergebnisse aber ist das Ausbleiben des Brassóer Kürschnermeisters Benedikt Szabó aus der Reihe der Abgeordneten.

Seitdem die ungarische Volksminderheit zu parlamentarischer Vertretung gelangt war, hatte dieser hervorragende Gewerbetreibende immer eine Abgeordnetenstelle in der Kammer und die führenden ungarischen Kreise legten grossen Wert darauf, das Sachverständnis dieses Mannes in Gewerbeangelegenheiten in der Gesetzgebung niemals zu entbehren. Heute, da die Gesetzgebung auf der Grundlage der Interessenvertretung ruht und von der Legislative in erster Reihe Fachkenntnis fordert, wird Benedikt Szabó besonders fehlen.

Während der letzten Wahlen wurde immer häufiger, auch in ungarischen Blättern die Meinung verkündet, die Vertretung der Ungarischen Partei müsse aufgefrischt werden, neue Elemente müsse man als Vertreter der ungarischen Volksminderheit heranziehen. Nun, dieser Wunsch ist vielleicht allzusehr in Erfüllung gegangen. Mit Ausnahme von Elemér Gyárfás gelangte kein einziger jener Männer, die seit anderthalb Jahrzehnten die ungarische Minderheitsnation in beiden Häusern der Gesetzgebung vertraten, zu Mandaten. Schon unter den Kandidaten trafen wir wenige der gewesenen Abgeordneten und Senatoren

und von den Kandidaten bekamen kein Mandat Br. Johann Jósika, Benedikt Szabó und Br. Béla Szentkereszty.

Im Endergebnis kam das Ungartum zu folgender Vertretung :

a) Rechtmässiger Senator:

Johann Vásárhelyi, Bischof des Siebenbürger reformierten Kirchendistrikts.

b) Ernante Senatoren:

Áron Márton, röm. katholischer Bischof von Gyulafehérvár, (Karlsburg, Alba Iulia),

Dr. Béla Varga, unitarischer Bischof und

Dr. Paul Szász, Präsident des EMGE (Siebenbürgisch-ungarischer Landwirteverein.

c) Gewählte Senatoren:

Graf Nikolaus Bánffy und

Dr. Elemér Gyárfás.

d) Abgeordnete:

Landwirte:

Karl Orosz Grundbesitzer von Szenterzsébet im Komitat Udvarhely, Kreisinspektor des EMGE.

Gewerbe und Handel:

Dr. Ignatz Bartha, geb. im Jahre 1896, Advokaturprüfung abgelegt in 1923, Handelsakademie absolviert. Mitvorsitzender des Verbandes der Klausenburger Hausbesitzer, Fiskal des Gewerbevereines, Rechtsvertreter des Sängervereines in Rumänien, Rechtsvertreter des EMKE (Siebenbürger Ungarischer Bildungsverein).

Julius Ludwig, Fabrikant in Nagyszeben.

Johann Péter, geb. 1909, Maschinenmeister in der Textilfabrik Temesvár, Präsident der Jugendsektion der gew. Ungarischen Partei, Banater Kreis.

Dr. Stefan Soós, geb. 1895, Advokat in Nagyvárad, Rechtsvertreter des reformierten Kirchendistriktes jenseits des Királyhágó.

Graf Adam Teleki, geb. 1900, Grundbesitzer in Marosujvár, Fabriksbesitzer, Mitglied des Rates der Front, Stellvertreter des Leiters der Gewerbesektion der Ungarischen Volksgemeinschaft, Mitglied des Direktionsausschusses des EMGE, Chefredakteur des „Erdélyi Gazda.“

Ludwig Tompa, geb. 1902, Miteigentümer der Keramitfabrik Gebr. Tompa in Torda, Presbiter der unitarischen Kirche in Torda, Ausschussmitglied des Gewerbevereines, Vizepräsident des ungarischen Gesangsvereines.

Intellektuelle :

Dr. Franz Filó, geb. 1893, Advokat in Székelyudvarhely, gewesener Waisenstuhl-Assessor, Präsident der Ungarischen Volksgemeinschaft in Udvarhely.

Dr. Karl Kovács, Advokat in Csikszereda, Präsident der Gütergemeinschaft.

Zahlenübersicht über neun Wahlen zur parlamentarischen Vertretung der ungarischen und deutschen Volksminderheit in Rumänien.

Die Wahlen:	G e w ä h l t e			
	ungarische		deutsche	
	Abge- ordnete	Sena- toren	Abge- ordnete	Sena- toren
<i>Im März 1922</i> unter der Regierung Ionel Brătianu durch distriktweise Abstimmung. Von 369 Abgeordneten und 168 Senatoren	3	3	9	3
<i>Im Mai 1926</i> unter der Regierung Averescu durch listenweise Abstimmung und Sicherung einer 50 %-Prämie für die Mehrheitspartei. Von 387 Abgeordneten und 204 Senatoren	14	12	10	5
	in Kartell mit der Regierungspartei		in Kartell mit der Regierungspartei.	
<i>Im Juli 1927</i> unter der Regierung Ionel Brătianu durch listenweise Abstimmung und Sicherung einer 50 %-Prämie für die Mehrheitspartei. Von 387 Abgeordneten und 204 Senatoren	10	1	5	—
	in Kartell mit der deutschen Min- derheit, wonach 2 ungarische Abgeordnete den auf der Liste folgenden deutschen ihre Plätze abtraten.			

Die Wahlen:	G e w ä h l t e			
	ungarische		deutsche	
	Abge- ordnete	Senatoren	Abge- ordnete	Senatoren
<i>Im Dezember 1928</i> unter der Regierung Maniu durch listenweise Abstimmung und Sicherung einer 50 %-Prämie für die Mehrheitspartei. Von 387 Abgeordneten und 204 Senatoren	16	8	9	4
	in selbständigem Wahlkampf		in Kartell mit der Regierungspartei.	
<i>Im Juni 1931</i> unter der Regierung Iorga durch listenweise Abstimmung und Sicherung einer 50 %-Prämie für die Mehrheitspartei. Von 387 Abgeordneten und 204 Senatoren	10	2	11	2
	in selbständigem Wahlkampf		in Kartell mit der Regierungspartei.	
<i>Im Juli 1932</i> unter der Regierung Vaida durch listenweise Abstimmung und Sicherung einer 50 %-Prämie für die Mehrheitspartei. Von 387 Abgeordneten und 204 Senatoren	14	3	10	3
	in selbständigem Wahlkampf		in Kartell mit der Regierungspartei.	
<i>Im Dezember 1933</i> unter der Regierung Tătărescu durch listenweise Abstimmung und Sicherung einer 50 %-Prämie für die Mehrheitspartei. Von 387 Abgeordneten und 204 Senatoren	9	3	8	3
	in selbständigem Wahlkampf		in Kartell mit der Regierungspartei.	
<i>Im Dezember 1937</i> unter der Regierung Tătărescu durch listenweise Abstimmung, doch ohne Prämie für die Mehrheitspartei. Von 387 Abgeordneten und 204 Senatoren	19	3	4	2
	in selbständigem Wahlkampf		in Kartell mit der Regierungspartei.	
<i>Im Juni 1939</i> mit dem System der Interessenvertretung auf der einzigen Liste der Front der Nationalen Wiedergeburt. Von 258 Abgeordneten und 88 Senatoren	9	2*)	5	—**)

*) Ausser diesen vertreten 3 ernannte und ein rechtmässiger Senator die ungarische Volksminderheit.

***) 5 ernannte und 2 rechtmässige Senatoren vertreten die deutsche Volksminderheit.

Neue Formen des Zusammenlebens mit den Volksgruppen.

Von: **Árpád Török.**

Aus den verschiedenen Erklärungen, die in der letzten Zeit vom Ministerpräsidenten Grafen Teleki und Aussenminister Grafen Csáky über die Nationalitätenfrage gemacht wurden, gehen zwei wichtige Tatsachen hervor: die Erkenntnis, dass die Nationalitäten zum Volksbewusstsein erwacht sind und dass neue Formen des Zusammenlebens mit ihnen gefunden werden müssen. Die politische Aufgabe besteht nun in der Bestimmung dieser neuen Lebensformen, wobei man sich aber nicht allein auf die Phantasie verlassen darf, also lediglich Zweckmässigkeitskonstruktionen zu erfinden hat, sondern vor allem von den soziologisch politischen Gegebenheiten auszugehen haben wird. Die neuen Formen dürfen also nicht bloss aus dem Reiche der Ideologie geschöpft, sie müssen vielmehr logisch und organisch aus den bestehenden Formen und soziologischen Tatsachen entwickelt werden. Ausgangspunkt bildet auf alle Fälle die Erscheinung „völkisches Erwachen“. Was bedeutet „völkisches Erwachen“ und welche unmittelbaren Folgerungen ergeben sich aus dieser Tatsache?

Die Antwort auf die erste Frage lautet: völkisches Erwachen heisst Wertschätzung des eigenen Volkstums, heisst Anerkennung eines sozialen Wertmasstabes, dem das Volkstum zugrunde liegt. Daraus folgt aber, das ist die Antwort auf die zweite Frage, dass die nun erwachte Volksgruppe nach solchen Lebensformen trachtet, in denen dieser zentrale Wert gesichert ist und die ein restloses Ausleben des Volkstums ermöglichen. Die nicht erwachte Volksgruppe hat keine klaren Vorstellungen über eigene Lebensformen, empfindet nicht das Bedürfnis, diese nach bestimmten Grundsätzen auszugestalten. Zum Teil lebt sie wohl unter ererbten Gemeinschaftsformen – hier mag völkische Eigenart am meisten zur Geltung kommen –, sie lebt sich aber vielfach in Gemeinschaftsformen hinein, wie sie sich eben aus ihrer Umwelt für sie ganz zufälligerweise ergeben. Von bewusstem Gestalten, von zielstrebigem Auswahl ist noch keine Rede. Unter solchen Umständen kann es nur zu leicht vorkommen – meistens kommt es auch vor –, dass durch solche Lebensformen das Volkstum selbst gefährdet wird. Es ist selbstverständ-

lich, dass die zum Volksbewusstsein bereits erwachte Volksgruppe Lebensformen, die sich für ihr Volkstum als gefährlich erachtet, von sich weist. Das führt nun zu einer Änderung ihres Verhältnisses zum Mehrheitsvolk, praktisch zu einer mehr oder weniger weitgehenden Trennung der Lebensgemeinschaft mit dem Mehrheitsvolk und zur Ausgestaltung besonderer, arteigener Lebensformen, mit dem Endziel einer gesonderten völkischen Lebensgemeinschaft.

Wenn auch dies der normale Gang der Entwicklung im Falle völkischen Erwachens ist, so ist damit noch nichts darüber ausgesagt, wie weit die Loslösung aus der Lebensgemeinschaft mit dem Mehrheitsvolke erfolgen kann und in welchem Masse die eigene Lebensgemeinschaft nun eine Geschlossenheit anstreben soll. Denn wenn auch auf veränderter Grundlage, so bleibt nach wie vor das Zusammenleben zwischen Volksgruppe und Mehrheitsvolk eine Tatsache und auch das beiderseitige Interesse an einem reibungslosen Zusammenleben hat nicht aufgehört. Also wenn es auch eine eigene völkische Lebensgemeinschaft geben soll, so besteht trotzdem die erweiterte Lebensgemeinschaft mit dem staatsführenden Volke. Zweifellos können allgemeingültige Grundsätze aufgestellt werden, die dieses Zusammenleben regeln. Darüber hinaus gibt es aber eine Anzahl besonderer Umstände, die für dieses Zusammenleben sogar von entscheidender Bedeutung werden können, wenn sie nur auch von der praktischen Politik auf beiden Seiten hinreichend Berücksichtigung finden. Auf diese besonderen Umstände und die sich daraus ergebenden Folgerungen wollen wir im Falle des ungarländischen Deutschtums hinweisen.

Unstreitig ist völkisches Erwachen die Frucht einer seelischen Wandlung, die sich in der geistigmoralischen Sphäre vollzieht. Es ist also die Idee und der moralische Grundsatz, die diesen Prozess bestimmen. Man darf aber nicht übersehen, dass auch andere Faktoren diesen Prozess weitgehend beeinflussen und das Bestreben nach geschlossener Lebensgemeinschaft der Volksgruppe bestimmend sein können. Vor allem sind es wirtschaftliche, soziale, allgemein politische Momente, die hier mitwirken. Je unbefriedigender die Lage einer Volksgruppe in diesen Bereichen, um so kräftiger wird der Prozess des Erwachens und der Trennung aus der Lebensgemeinschaft mit dem Mehrheitsvolk sein. Beim ungarländischen Deutschtum ist es nun einmal

allein die Idee des „Völkischen“, auf die diese Entwicklung zurückzuführen ist. Die übrigen soziologischen Faktoren, die die Lebenslage einer Volksgruppe im allgemeinen bestimmen, haben in diesem Falle zu einer solchen Entwicklung keineswegs gedrängt. Das wird auch von keiner Seite bestritten. Jakob Bleyer hat stets betont, dass das Problem des ungarländischen Deutschtums lediglich ein völkisch-kulturelles ist, dass besondere Wünsche nur in dieser Hinsicht geltend gemacht würden. Auch seither hat man keinerlei ernste Stimmen vernommen, die dies bestreiten, oder überzeugende Argumente dagegen anführen würden. Wenn in dieser Hinsicht mitunter etwas gesagt worden ist, so bezog es sich höchstens auf gewisse Befürchtungen im Zusammenhang mit der Bodenreform. Alle übrigen Faktoren, die die Lebenslage des Deutschtums bestimmen, sind seit Jahrzehnten unverändert geblieben und haben daher in der Richtung der Erhaltung des Bisherigen gewirkt. Ist nun der Wandel auch durch die Idee des „Völkischen“ bewirkt worden, so ist immerhin anzunehmen, dass die übrigen, unverändert gebliebenen Faktoren ihren Einfluss bei der Ausgestaltung der eigenen zukünftigen völkischen Lebensgemeinschaft beibehalten werden, und sich weiterhin in der Richtung des innigen reibungslosen Zusammenlebens mit dem Magyarentum auswirken.

Allerdings: allein diese soziologischen Tatsachen werden die erwünschte Wirkung von sich aus nicht ausüben, wenn ihnen nicht auch die praktische Politik, und zwar auf beiden Seiten, zu Hilfe kommt. Eine Verschiebung in dem seelischen Gefüge der Staatsbevölkerung könnte immerhin unliebsame Folgen, sowohl für die Mehrheit, wie auch für den Staat selbst, haben. In unserem Falle sind es aber gerade die angedeuteten Faktoren, die eine solche Entwicklung hintanzuhalten vermögen, wenn nur nichts geschieht, was ihre Wirkung kompensieren könnte. Das, was nicht geschehen darf, ist eine Unterbindung der völkischen Lebenssphäre der Volksgruppe. Kann sich die geistig-sittliche Kategorie, die völkische Idee, bei der Volksgruppe frei ausleben, so wird diese kaum das Bedürfnis verspüren, auch die übrigen Tatsachen des Gemeinschaftslebens (Wirtschaft, Sozialordnung, Politik usw.) vom Gesichtspunkt einer geschlossenen, exklusiven völkischen Lebensgemeinschaft zu gestalten. Was praktisch aber soviel bedeutet, dass sie auf eine allzu weitgehende Lockerung der bestehenden Le-

bensgemeinschaft mit dem Magyarentum nicht ausgehen wird. Heute kann man in dieser Hinsicht nicht nur Hoffnungen, sondern positive Erwartungen hegen, die sowohl durch verschiedene Regierungserklärungen, wie auch durch sehr wesentliche Regierungshandlungen begründet sind. Es soll hier nur kurz angeführt werden: Ernster Fortschritt in der Schulfrage, Genehmigung des „Volksbundes der Deutschen in Ungarn“, offizielle Kandidatur von drei Volksbundmännern bei den Abgeordnetenwahlen.

Auf Seiten der Volksgruppenführung wird man sich vor Augen halten müssen, dass nicht nur die geistig-sittliche Kategorie des „Völkischen“ das Schicksal eines Volkes ausmacht, sondern dass ihr inneres Gleichgewicht, ihre Zufriedenheit, ihr Glück auch von Faktoren wie Wirtschaft, Sozialordnung, Politik abhängen. Wenn nun in diesem Bereiche der herrschende Zustand als befriedigend empfunden wird, wenn man in dieser Hinsicht also von einem Minderheitenschicksal im üblichen Sinne des Wortes gar nicht sprechen kann, so heisst es für die Volksgruppenführung: bei der Ausgestaltung der völkischen Lebensformen dieser Tatsache eingedenk bleiben, bei der nun eintretenden Lockerung der Lebensgemeinschaft mit dem Magyarentum nicht weiter gehen, als es durch die engere völkische Lebenssphäre unbedingt geboten erscheint. Eine Ausweitung der völkischen Lebenssphäre auf diese übrigen Gebiete – wie das bei zahlreichen anderen Minderheiten oft eine Selbstverständlichkeit, ja ein Gebot der Selbsterhaltung ist – kann in unserem Falle nur zu leicht das gefährden, was bisher kein Problem gebildet hat: die anderen, oben angedeuteten Lebensbereiche. Gewiss wird man noch manche Lebensform für das neue völkische Eigenleben finden und ausgestalten müssen. Es wäre aber ein bedenkliches Beginnen, in diesem Bestreben so weit zu gehen, dass dadurch auch die alten materiellen Grundlagen der Volksgruppe berührt werden. Hier könnte man nur zu leicht einen bestehenden Zustand zerstören, ohne an dessen Stelle auch nur Gleichwertiges setzen zu können. Auch ein weiterer Umstand muss in Rechnung gestellt werden. Heute ist es nicht mehr fraglich, dass wir von der liberalen Staatsidee abgerückt sind, dass der Staat seine Einflussphäre auf immer weitere Gebiete des bisher individuellen Lebens erstreckt. Dabei wird aber auf intensivste Einschaltung des Volkes Gewicht gelegt. Gerade

das völkische Prinzip und die nationalsozialistische Ideologie haben viel zu dieser Entwicklung beigetragen. Es ist keineswegs ausgeschlossen, dass die Volksgruppen auch als geschlossene Lebensgemeinschaften stärker in den Staat eingeschaltet werden und ihre Aufgabe, die der moderne Staat an sie stellt, als solche erfüllen. Bisher stand das ungarische Deutschtum in seinen Einzelbürgern dem Staate gegenüber. Was wird nun in der nächsten Zeit kommen? Während der Staat auf dem Wege der Volksgemeinschaft seine Bürger immer schärfer erfasst und in das staatliche Leben einschaltet, erfährt gleichzeitig die bestehende Lebensgemeinschaft zwischen Deutschtum und Magyarentum eine allmähliche Lockerung, wobei es vor allem verhütet werden muss, dass Spannungen verschiedenster Art, etwa auch Gefühlsmomente eine Auseinanderentwicklung zwischen Deutschtum und Magyarentum herbeiführen, die keineswegs im Interesse der Volkgruppe liegen würde.

Mit diesen Ausführungen haben wir einen nur flüchtigen Blick auf die Struktur des neuen Problems und seine mögliche Entwicklung geworfen. Das Problem ist aber gestellt und es besteht die eiserne Pflicht auf beiden Seiten, eine befriedigende Lösung zu finden. Wenn es auch besondere Anforderungen an die politische Begabung und den politischen Takt der Volksgruppenführung stellt und auch vom Magyarentum Verständnisbereitschaft und Voraussicht erfordert, so haben wir heute keine Ursache an dem Vorhandensein dieser Bedingungen zu zweifeln.

Graf Stephan Csáky an die Wähler von Sopron.

Aussenminister Graf Csáky hielt an die Bürger der Stadt Sopron eine grosse Rede, in der er mit Nachdruck betonte, dass Sopron eine ungarische Stadt ist und bleiben wird, umso mehr als die Zugehörigkeit dieser uralten ungarischen Siedlung zum Staate der Stephanskronen auch durch das Wort Hitlers erhärtet wurde. Es ist allbekannt, dass an unserer Westgrenze ebenso unverantwortliche, wie bedeutungslose Elemente eine fadenscheinige Agitation zu unternehmen versuchten, diese scheiterte aber in kläglichster Weise an dem Widerstand der Bevölkerung und an der Wachsamkeit der Behörden. Die Deutschen

Westungarns fühlen sich als freie und geschätzte Bürger des ungarischen Vaterlandes hierzulande zu Hause. Niemand verwehrt ihnen ihre Sprache und ihre überlieferten Bräuche frei zu pflegen. Wenn auch in letzterer Zeit durch unlautere Absicht hier und da versucht wurde, das Ungartum gegen das einheimische Deutschtum und umgekehrt, das einheimische Deutschtum gegen das Staatsvolk zu hetzen, so wird das Verständnis der Regierung für die Rechte aller Parteien dafür sorgen, dass die Brüderlichkeit zwischen den Bürgern verschiedener Abstammung und verschiedener Muttersprache wiederkehre und die westlichen Komitate, dank ihrer hohen Kultur und wirtschaftlichen Tüchtigkeit zu einer der stärksten Stütze des ungarischen Staatsgedankens werden, wie sie es auch in der Vergangenheit stets waren. Ungarn muss in der Zukunft werden, was es bei seiner Gestaltung zu einem Staate wurde, eine starke einheitliche Nation, gebildet aus Völkern verschiedener Sprache und verschiedener Abstammung. Ungarn hat aufgehört ein Land zu sein, in dem die Minderheiten vernachlässigt werden können.

– Die Regierung wünscht, – sagte der Minister – dass Ihr Euch in diesem alten Lande ebenso wohl fühlt, wie viele hundert Jahre hindurch, wir wollen, dass Ihr Euere Kultur, Euere Religion, Euere Sprache und Euere Sitten erhaltet und weiterentwickelt im Rahmen des ungarischen Staates. Habet Vertrauen zu uns, denn wir setzen Vertrauen in Euch und wir werden in allen unseren Taten dieses Vertrauen Euch gegenüber auch beweisen.

Die Rede des Aussenministers wurde mit stürmischem Beifall aufgenommen. Sodann begab sich der Aussenminister in das Heim des evangelischen Jugendvereins, wo ihm ein überaus begeisterter Empfang bereitet wurde. Im Namen der Soproner Landwirte wurde der Aussenminister vom Präsidenten des Vereins der Weingutsbesitzer Dr. Wilhelm Laehne und vom Vizepräsidenten Karl Schmied begrüsst, die dem Aussenminister die Wünsche der Weingutsbesitzer vorbrachten.

Aussenminister Graf Csáky antwortete in deutscher Sprache und sagte u. a.:

– Zu Euch komme ich als Botschafter der althergebrachten treuen Freundschaft der ungarischen Herzen; dieser Freundschaft, die nicht nur eine Folge eines viele Jahrhunderte langen Zusammenlebens ist, sondern in erster Linie eine Notwendigkeit

der anbrechenden neuen Zeit. Nach Sopron kam ich, um Euch zu versichern, dass die Regierung ihre ganze Macht bis zu den äussersten Grenzen der Möglichkeit dazu gebrauchen wird, dass Ihr Euch in diesem alten Lande ebenso wohl fühlt, wie viele hundert Jahre hindurch, dass Ihr den angemessenen Lohn Eurer schweren Arbeit ebenso verdienen werdet, wie Eure Arbeitsgenossen in anderen Teilen Europas.

– Wir wollen, dass Ihr Eure Kultur, Eure Religion, Eure Sprache und Eure Sitten erhaltet, und weiter entwickeln könnt im Rahmen des ungarischen Staates. Eure Entwicklung und damit Euer Zutrauen zu uns ist eine Bereicherung des ganzen Ungartums und gestaltet unser gemeinschaftliches Leben nur mannigfaltiger.

Zu den Worten Gafencu's.

Anfangs Mai weilte der rumänische Aussenminister Gafencu in Berlin. Im Anschluss zu seinem Besuch beschäftigte sich die rumänische Presse in auffälliger Form mit dem Problem der Volksgruppen in Rumänien. In einem ausführlichen Aufsatz versucht der Volksgruppenfachmann Seisanu nachzuweisen, dass sich die Volksgruppen in Rumänien einer in jeder Hinsicht klaglosen Behandlung erfreuen.

Seisanu – schreibt der „Völkische Beobachter“ – stellt bei diesem Versuch Behauptungen auf, die nicht unwidersprochen bleiben können. So behauptet Seisanu, die Agrarreform in Rumänien sei eine Massnahme gewesen, die auch den Minderheiten Vorteile gebracht habe. Tatsächlich ist aber seit dem Bestehen Grossrumäniens kein Schlag gegen die Grundlagen des Bestehens der deutschen Volksgruppe geführt worden, als gerade durch die Agrarreform.

Diese besonders durch die Verhältnisse in Altrumänien notwendig gewordene Reform ist nur in rumänischen Gegenden nach sozialen Gesichtspunkten durchgeführt worden. In allen von Volksgruppen bewohnten Gegenden dagegen war sie ein Instrument zur Nationalisierung des Bodenbesitzes. Ein kurzes Studium der Liste der Besitzer dürfte auch Herrn Seisanu über die Richtigkeit dieser Feststellung aufklären, falls sie ihm wirklich nicht bekannt sein sollte.

Vollkommen verfehlt ist auch der Hinweis Seisanus auf die angeblich grosse Zahl der Schulen, die den Volksgruppen zur Verfügung stehen sollen. Das 80.000 Köpfe zählende Deutschtum der Bukowina besitzt keine einzige deutsche Schule, in der die deutsche Sprache als Unterrichtssprache benutzt wird. In Bessarabien sind die staatlichen Schulen mit deutscher Unterrichtssprache beinahe restlos rumänisiert worden und die noch vorhandenen deutschen Lehrer müssen die Kinder in rumänischer Sprache unterrichten.

Es bleibt daher auch in Rumänien noch reichlich viel zu tun übrig, bis von einer klaglosen Behandlung der Volksgruppen gesprochen werden kann, wie sie die rumänische Presse vorzutäuschen versucht.

Les nationalités de l'Ouest.

Cet article a été publié le 15 Mai 1939 (Numéro 24) dans la Revue mensuelle d'information sur les nationalités d'Europe Occidentale: *Peuples et Frontières*, qui apparaît à Paris sous la direction de M. Fred Moyses.

L'Ouest de l'Europe, où très tôt se sont formés des États puissants à tendance unitaire, n'a pas été autant que l'Europe Centrale ou Orientale un milieu propice à l'épanouissement hâtif des nationalités et des ethnies (Volkstümer). En France et en Grande-Bretagne particulièrement, dont les systèmes politiques et les cultures intellectuelles étaient en pleine phase de domination au moment où le mouvement des nationalités prenait naissance, il pouvait sembler impossible de remonter ce que certains appelaient le „courant de l'histoire“.

Cependant, l'ouest européen n'en était pas moins en fermentation nationalitaire et pour s'être révélés en général un peu plus tard que dans l'est, les réveils nationaux centrifuges ne s'y sont pas moins fait jour et se sont développés dans certains cas beaucoup plus vite qu'ailleurs.

Le mouvement organisé pour la langue n'a pris corps en Irlande que vers 1890. Mais 26 ans plus tard, les Anglais étaient obligés de reprendre Dublin au canon.

Les premières manifestations de l'idée séparatiste en Bretagne datent de 1911. Mais 21 ans après, le premier attentat à la dynamite était perpétré contre la domination de Paris!

D'ailleurs, il est faux de prétendre que les problèmes des

nationalités et des minorités est moins patent en Occident qu'en Europe Orientale. Ce sont les traités de 1919-1920 qui ont accrédité la légende que la France et l'Angleterre étaient des nations unifiées, et il est parfois piquant de voir des adversaires de ces traités leur ajouter foi sur ce point.

La renaissance Flamande ou Catalane ne le cède pourtant en rien à la renaissance Tchèque sous le rapport de l'intérêt comme de l'ampleur. La révolte Irlandaise du XXe siècle est loin d'être la fille indigène de la révolte Hongroise du XIXe. La personnalité ethnique de l'Alsace ou de la Corse en face du noyau français est au moins aussi tranchée que celle des Allemands du Banat en face des Serbes et des Roumains. Les Bretons ou les Basques représentent un tout autre héritage en tant que génie national, histoire et culture que les Lippowans, les Kassoubes, les Aromunes ou les Valaques, dont les savants ethnologues et les rusés diplomates saluent l'existence avec solennité. Enfin, on peut sans crainte de se tromper affirmer que les Gallois sont tout de même quelque chose de plus que les Rhéto-Romans dont la Suisse reconnaît le dialecte imprécis comme langue nationale, et même que les Slovaques qui traitent d'égal à égal avec le Reich grand-allemand.

Iles Britanniques.

En Grande Bretagne, le choc des nationalités a lieu entre les petites nations qui sont les héritières des anciens pouvoirs celtiques, et l'Etat anglais né de la triple conquête saxonne, danoise et normande dont il a conservé l'esprit de domination.

Ces petites nations s'appellent : l'Irlande (*Eire*), l'Ecosse (*Alba*), le Pays de Galles (*Cymru*), la Cornouaille (*Kernow*), et l'île de Man (*An t-Eilean Manainneach* ou *Mannin*). Elles ont résisté à l'influence anglaise avec un succès inégal. En Cornouaille et à Man, la langue du pays a presque disparu. En Ecosse elle n'est plus parlée que par un petit nombre de montagnards, mais en Irlande elle est en pleine renaissance et en Galles elle tient victorieusement tête à l'anglais. Partout la conscience celtique a subsisté et est en plein épanouissement.

Au point de vue politique, il existe en Galles et en Ecosse (pays unis à l'Angleterre respectivement en 1536 et en 1707), des courants d'opinion puissants en faveur du Home-Rule, ainsi que des partis d'action nationaliste organisés.

L'Irlande, qui est le premier peuple celtique ayant réussi

après 750 ans de domination étrangère à récupérer sa liberté, est en marche vers son unité malgré la sourde opposition anglaise.

L'audacieuse activité des soldats de l'I. R. A. sur le sol anglais, quelque opinion qu'on puisse nourrir à son égard, est un symptôme de la confiance qu'ont retrouvé en eux, non pas seulement les Irlandais, mais tous les Celtes Insulaires.

France.

Emigrés de Grande Bretagne sur le continent au Ve siècle, les Bretons (*Brezoned*) constituent la nationalité minoritaire la plus importante de France. Leurs liens raciques, linguistiques, historiques et culturels avec les Corniques et les Gallois sont anciens, nombreux, évidents. La Bretagne (*Breiz*) a été indépendante jusqu'en 1532, autonome jusqu'en 1790. Aujourd'hui après avoir subi au cours du XIXe siècle de la part de la France un immense et systématique effort de dénationalisation, elle sait qu'elle a traversé l'épreuve victorieusement et elle réussit à développer rapidement sa renaissance linguistique et son organisation politique. La langue bretonne est restée vivace : si elle est moins parlée dans l'élite qu'en Galles, elle est en revanche l'instrument d'un réveil culturel peut être sans égal dans les autres pays celtiques. Les Bretons savent qu'ils représentent non pas une variété de culture, mais une grande culture, celle des Celtes, et ils nourrissent l'ambition de lui rendre son lustre d'antan.

Leur situation, comme d'ailleurs celle de toutes les minorités en France, est très pénible. L'Etat français, contrairement à l'Etat anglais plus libéral, est strictement unitaire. Dans aucun pays du monde les langues locales ou minoritaires ne sont persécutées avec la même sévérité qu'en France. Le monde l'ignore, mais il doit le savoir. Dans une école enfantine de Bretagne, de Flandre, de Corse, de Catalogne, il est interdit de dire à un bambin un seul mot en breton, en flamand, en italien, en catalan, même s'il ignore complètement le français.

La seule exception à cette règle est en faveur de l'Alsace-Lorraine, où l'allemand occupe une petite place dans l'enseignement. Mais le but avoué du gouvernement français est de supprimer progressivement cette concession qui lui fut imposée en 1919 par les principes wilsoniens. L'Alsace-Lorraine, quoique peu désireuse de servir de pomme de discorde entre la France et l'Allemagne, n'en oppose pas moins une énorme force d'inertie

à la francisation. La langue usuelle et les tendances culturelles y restent généralement allemandes, malgré les persécutions policères, de la même manière qu'en Suisse Alémanique.

Au nord de la France, se trouve la minorité thioise (Dietschland) comprenant deux zones : l'une où le néerlandais est toujours en usage (de Dunkerque à Bailleul) et l'autre (de Calais à Béthune) où il a reculé, mais dans l'une et l'autre zones, l'ethnie est pareillement germanique (franque et saxonne).

On peut signaler, autour de Givet un petit nombre de Wallons qui se rattachent à leurs frères de Belgique.

Dans le midi, les petites minorités basque et catalane se rattachent au Pays-Basque péninsulaire (*Euskadi*) et à la Catalogne d'Outre-Pyrénées (*Catalunya*).

Le Pays d'Oc (*Terro d'Oc*) ou Occitanie (*Occitania*) présente un cas très spécial. Ce pays manque de la tradition historique et de l'unité organique qui permettraient de lui décerner le titre de nationalité, mais il en a par ailleurs toutes les caractéristiques : antique culture bien à lui, celle issue des troubadours, langue distincte du français, de forme beaucoup plus latine, apparentée de très près au Catalan et même aux parlers populaires du nord de l'Italie ; enfin, une philosophie de l'existence, des mœurs, un esprit public radicalement étrangers aux „gens du Nord“. C'est pourquoi, malgré la fusion relative du nord et du sud, on est en droit de distinguer l'Occitanie du reste de la France, un peu de la même manière que l'Ukraine de la Russie, Le cas de ces deux pays est à peu près le même.

A l'extrémité du domaine méridional, Nice (*Nisa* ou *Nizza*) quoique de langue provençale est attachée à l'Italie par son histoire et l'origine récente de la moitié de sa population : la Corse (*Corsica*) est une vieille terre italienne où l'on parle un dialecte toscan dans le peuple et le bon italien dans l'élite ; mais la France a réussi, notamment par le service militaire à développer le sentiment français dans l'île. Obligés de s'expatrier pour vivre, beaucoup de Corses habitent la France, surtout Marseille et Toulon.

Il existe enfin en France, une région où l'on parle franco-provençal (comme dans le canton de Vaux et le Haut-Piémont) particulièrement la Savoie. qui n'est politiquement française que depuis 1860.

Belgique.

En Belgique, les Néerlandais ou Thiois (appelés improprement Flamands) ne sont pas une minorité, mais la majorité. Ils constituent un tronçon de peuple qui aspire à l'unité. A l'Est du pays se trouvent les Allemands d'Arlon, apparentés aux Luxembourgeois, et les Allemands d'Eupen-Malmédy arrachés au Reich contre leur gré en 1919.

Les Wallons, qui occupent le Sud de la Belgique, se disent volontiers français, mais ont en réalité une personnalité distincte ainsi qu'en fait foi leur dialecte, incompris des Français.

Hollande.

Les Hollandais font partie de la Grande-Néerlande (*Groot-Nederland*) au même titre que leurs frères de race français et belges. Ils doivent être comptés dans un recensement des nationalités de l'Ouest, étant nationalement et culturellement un bloc avec les Thiois du Sud et quoique jouissant, dans leur cas particulier, de l'indépendance politique, Malgré leur belle unité ethnique, ils possèdent cependant une minorité linguistique, celle des Frisons, vieille tribu germanique dont la langue est d'un type plus nordique que le néerlandais. Les Frisons ne manifestent aucune tendance centrifuge par rapport à l'état.

Espagne.

L'âge d'or de l'Espagne a été celui du fédéralisme ; elle renferme des peuples très différents que la centralisation à outrance inaugurée par Philip II condamne à l'étouffement ou à la révolte.

La nationalité ibérique la plus importante après la Castellane et la Portugaise, est la Catalane. De part et d'autre de la région de Barcelone, qui constitue à proprement parler la Catalogne, le domaine linguistique catalan comprend : 1° La Catalogne française (*Perpinya*), 2° la région de Valence (*Valencia* et *Alicante*), 3° les Iles Baléares. La résistance des Catalans à la dénationalisation n'a pas été mise en question par les derniers événements.

Le Pays-Basque (*Euskandi*) dont les traditions d'autonomie sont anciennes (Fueros) a perdu en partie sa langue, qui a beaucoup reculé dans la province de Pampelune (*Irana*). Les avatars de la dernière guerre civile ont ramené en ennemies les troupes du Général Franco sur son sol, où le vainqueur castillan persécute toutes les manifestations de la nationalité

basque. Mais il semble que l'épreuve n'ait fait que durcir la volonté des Basques de sauver leur culture millénaire et de libérer leur nation.

Enfin, à l'Ouest de la péninsule, la Galice (*Galiza*) est une minorité linguistique portugaise, dotée d'une très forte personnalité où l'élément celtique, provenant d'une immigration bretonne du Ve siècle, est aisément reconnaissable. La Galice, malgré les cruelles mesures d'oppression espagnole, reste elle aussi fidèle à son idéal.

Quelques chiffres.

Quand on prend la peine de relever le chiffre de population des nationalités et minorités linguistiques de l'Ouest, on est frappé de l'importance du problème humain qu'elles représentent.

Avant le règlement de la question de Tchécoslovaquie, on entendait parler dans les congrès spécialisés des 25.000.000 de minoritaires de l'Europe. Il s'agissait bien entendu de l'Europe Centrale. Nous allons voir les surprises que réserve l'Europe Occidentale. Il n'est que de faire des additions.

ILES BRITANNIQUES

Eire	4,229.124
Alba	4,842.600
Cymru	2,593.332
Kernow	320.559
Mannin	60.238
	<hr/>
	12,045.853

FRANCE

Breiz	3,056.075
Elsass-Lothringen	1,906.000
Thiois	1,500.000
Corsica	297.235
Catalunya	238.000
Euskadi	158.205
Occitania	10,121.000
	<hr/>
	17,276.515

BELGIQUE

Dietschland	5,400.000
Eupen-Malmedy	73.800
Arlon	39.700
	<hr/>
	5,513.500

HOLLANDE

Fryslân	400.000
Autres Thiois	8,300.000
	<hr/>
	8,700.000

ESPAGNE

Catalunya	2,733.000	
Castellon	318.000	
Valencia	1,043.000	
Alicante	554.000	
Baléares	375.000	
		8,585.610
Catalans	5,023.000	
Galiza	2,466.000	
Euskadi	1,096.610	
		52,121.478
TOTAL		52,121.478

Par familles ethniques (non par nationalités) on obtient les évaluations suivantes :

Celtés Insulaires	12,045.853
Celtés Continentaux	3,056.075
a) TOTAL DES CELTES . . .	15,101.928
Thiois des trois langues	15,600.000
Allemands de langue	2,019.500
b) TOTAL DER GERMAINS . .	17,619.500
Occitans (France et Espagne) . . .	15,382.000
Italiens	297.235
Galiciens	2,466.000
c) TOTAL DES LATINS . . .	18,145.235
d) BASQUES	1,254.815

Quelques commentaires.

On mesure par ces chiffres toute l'importance du rôle que ces groupes humains – celtiques, germaniques, latins et basques, – de culture élevée, de passés historiques riches, de vitalité exceptionnelle, sont appelés à jouer.

La valeur du facteur celtique – quinze millions d'hommes tenant la port de l'Atlantique – s'imposera particulièrement à l'attention.

Pour qui serait tenté de trouver nos chiffres trop élevés, nous ferons remarquer que :

1° Nous n'avons pas tenu compte des 2.000.000 de Celtés résidant en Angleterre, dont plus de la moitié sont cependant Citoyens Irlandais.

2° Ni des 600.000 Bretons, 300 000 Corses, 400.000 Thiois et Alsaciens-Lorrains, 100.000 Basques et Catalans résidant en France.

3° Ni des groupes de minoritaires aux colonies et aux pays d'émigration ; notamment les 6.000.000 d'Irlandais des U. S. A. qui jouent cependant un rôle actif dans les affaires de l'Irlande européenne.

4° En regard des pays germaniques, nous n'avons tenu aucun compte du „grenslând“ historique et ethnique des Thiois : l'Artois, qui se rattache indiscutablement à la région du Nord.

5° Dans le midi de la France, nous avons exclu du total occitan, les 2.000.000 de Franco-Provençaux que la plupart des philologues y incorporent.

6° Nous avons compté les 3,000.000 de Wallons comme français et non comme une nationalité distincte.

7° Nous avons laissé de côté les 6,000.000 de Canadiens français du Dominion et des U. S. A. qui dépendent cependant ethniquement et culturellement de l'Ouest-européen qui nous occupe ici.

Sans ces nombreuses restrictions ce n'est pas un total de 52 mais de 72 millions que nous aurions trouvé.

Pourcentages.

Il est intéressant d'établir l'importance du groupe des nationalités insatisfaites de l'Ouest par rapport aux minorités de l'Europe Centrale et Orientale. Le décompte de ces minorités peut s'établir comme suit :

Grand-Reich

(Tchèques : 7.590.000. Polonais : 902.000. Croates : 42.000. Slovènes : 37.000. Magyars : 15.000. Danois : 10.683).

8,596.683

Italie

(Albanais : 914.000. Allemands : 250.000. Slaves : 500.000. Grecs : 100.000. Français : 83.000).

	1,847.000
<i>Pologne, total</i>	11,020.000
<i>Yougoslavie,</i>	8,767.200
<i>Roumanie,</i>	5,100.000
<i>Hongrie,</i>	1,500.000
<i>Bulgarie,</i>	674.443
<i>Lettonie,</i>	490.679
<i>Grèce,</i>	450.000
<i>Finlande,</i>	348.400
<i>Lituanie,</i>	150.000
<i>Esthonie,</i>	117.278
<i>Danemark,</i>	40.000
TOTAL	39,101.683

Donc pour un total général de $(52,121.478 + 39,101.683) = 91,223.161$ „minoritaires“ d'Europe (U. R. S. S. exclue), l'Ouest à lui seul représente 56 %

Il est non moins intéressant de voir l'importance du problème nationalitaire de l'Ouest par rapport à la population globale des états intéressés.

Les Iles Britanniques, la France, la Belgique, la Hollande et l'Espagne comptent ensemble (en excluant 4 millions d'étrangers résidant en France) 126 millions d'habitants. Le nombre des ressortissants de ces états ayant des revendications nationales ou linguistiques à formuler représente 40 %,... comme dans l'ancienne Tchécoslovaquie.

Pour les Iles Britanniques, la proportion des minoritaires est exactement de 25 %; pour l'Espagne de 34 %; pour la France elle est de 44 % en tenant compte de l'Occitanie, et de 17,5 % sans elle.

A titre de comparaison rappelons la proportion des minorités dans quelques états de l'Europe Centrale : Yougoslavie 60 %; Roumanie, 30 %; Grand Reich, 10 %; Italie, 4 %.

Il est bon que ces faits soient connus et appréciés.

PONTFILY.

Legea electorală pentru Adunarea Deputaților și Senat.

CAPITOLUL I.

Compunerea Adunărilor.

Alegători și eligibili.

Art. 1. — Reprezentarea națională se compune din Adunarea Deputaților și Senat.

Art. 2. — Adunarea Deputaților se compune din 258 reprezentanți.

Numărul lor pe circumscripții și categorii de îndeletniciri este stabilit în tabloul anexat, care face parte integrantă din legea de față.

Art. 3. — Alegerea Deputaților se face cu vot secret, obligatoriu și exprimat prin scrutin uninominal pe circumscripțiuni. Sunt 11 circumscripții electorale și anume pentru fiecare ținut câte una, plus Capitala țării.

Circumscripțiile electorale au sediul la Curțile de Apel, fixate în tabloul anexat, care face parte integrantă din legea de față.

Durata mandatelor este de 6 ani.

Art. 4. — Spre a fi eligibil în Adunarea Deputaților se cere :

- a) A fi cetățean român ;
- b) A avea exercițiul drepturilor civile și a fi înscris în lista electorală pentru circumscripția și categoria de îndeletniciri pe care trebuie s'o reprezinte ;

c) A avea domiciliul în România.

Femeile nu sunt eligibile în Adunarea deputaților.

Art. 5. — Au dreptul de vot pentru alegerea deputaților, cetățenii români, bărbați și femei, care întrunesc condițiunile următoare :

- a) Au vârsta de 30 ani împliniți ;
- b) Sunt știutori de carte ;
- c) Practică efectiv o îndeletnicire intrând în vreuna din următoarele trei categorii :

1. Agricultura și munca manuală.

2. Comerțul și industria.

3. Ocupațiuni intelectuale ;

d) Nu intră în nici unul din cazurile de incapacitate sau nedemnitare prevăzute de legea de față.

Art. 6. — Senatul se compune din senatori numiți de Rege, din senatori de drept și din senatori aleși.

Art. 7. — Senatorii numiți de Rege trebuie să întrunească condițiile generale de eligibilitate pentru acest Corp.

Numărul lor este de 88, adică egal cu acel al senatorilor aleși, fixat în tabloul anexat care face parte integrantă din legea de față.

Art. 8. — Sunt senatori de drept, în virtutea înaltei lor situațiuni în Stat și Biserică :

- a) Moștenitorul Tronului dela vârsta de 18 ani împliniți ;
- b) Toți Principii Familiei Regale, majori ;
- c) Patriarhul și Mitropoliții Țării ;
- d) Episcopii ai Bisericilor ortodoxe române și greco-catolice, întru cât sunt aleși conform legilor Țării ;

e) Capii confesiunilor recunoscute de Stat, câte unul din fiecare confesiune, întru cât sunt aleși sau numiți conform legilor țării și reprezintă un număr de peste 200.000 de credincioși ;

f) Senatorii de drept, recunoscuți până la data de 27 Februarie 1938 pe baza legii electorale din 27 Martie 1926.

Art. 9. — Senatorii aleși sunt desemnați prin vot obligatoriu, secret și exprimat prin scrutin uninominal.

Toți alegătorii din țară constituie o singură circumscripție, al cărei sediu este la Curtea de Apel din București.

Numărul senatorilor aleși este de 88.

Repartiția mandatelor pe îndeletniciri este cea stabilită în tabloul anexat, care face parte din lege.

Art. 10. — Pentru a fi eligibili în Senat, bărbații și femeile, trebuie să întrunească următoarele condițiuni :

- a) Să fie cetățeni români ;
- b) Să aibă vârsta de 40 ani împliniți ;
- c) Să aibă exercițiul drepturilor civile și să fie înscrși în lista electorală pentru categoria de îndeletnicire pe care trebuie s'o reprezinte ;
- d) Să aibă domiciliul în România.

Art. 11. — Au dreptul de vot pentru alegerea senatorilor, cetățenii români, bărbați și femei, care întrunesc condițiile următoare :

- a) Au vârsta de 30 ani împliniți ;
- b) Sunt știutori de carte ;
- c) Nu intră în nici unul din cazurile de incapacitate sau nedemnitățe prevăzute de legea de față ;
- d) Sunt membri în organele de conducere a corpurilor constituite în Stat din cele trei categorii de îndeletnicire prevăzute la art. 5 din prezenta lege și anume :

I. *Pentru agricultură și muncă :*

1. Camerele agricole.
2. Asociațiile și sindicatele agricole, viticole, pomicole, etc., având personalitatea juridică recunoscută.
3. Camerele de muncă.
4. Breslele de muncitori, funcționari particulari și meseriași.

II. *Pentru industrie și comerț :*

1. Camerele de industrie și comerț.
2. Sfaturile negustorești care au personalitate juridică recunoscută.
3. Asociațiile de industriași care au personalitatea juridică recunoscută.

III. *Pentru ocupațiuni intelectuale :*

1. Asociația învățătorilor.
2. Asociația profesorilor secundari.
3. Asociația profesorilor universitari.
4. Asociația Clerului.

5. Asociația sau colegiul inginerilor.
6. Asociația sau colegiul arhitecților.
7. Asociația sau colegiul medicilor.
8. Asociația sau colegiul veterinarilor.
9. Asociația sau colegiul farmaciștilor.
10. Asociația sau colegiul avocaților.
11. Asociația sau colegiul scriitorilor și artelor frumoase.

Art. 12. — Durata mandatelor senatorilor de drept înce-tează odată cu calitatea sau demnitatea în virtutea căreia le dețin.

Durata mandatelor senatorilor numiți și aleși va fi de 9 ani.

Mandatele senatorilor aleși se reînnoesc din trei în trei ani dela data depunerii jurământului prevăzut de art. 48 din Consti-tuțiune, în proporție de o treime.

În acest scop senatorii aleși sunt împărțiți după ordinea alfabetică în trei serii egale.

Ordinea de reînnoire a seriilor se va face prin tragere la sorți.

Prima serie se va reînnoi după trei ani dela alegere, a doua serie după șase ani, a treia serie după nouă ani, urmându-se apoi în aceeași ordine din trei în trei ani.

Pentru mandatele ieșite la sorți se va proceda la noi alegeri.

CAPITOLUL II.

Listele electorale.

Art. 13. — Listele electorale pentru adunarea deputațiilor sunt permanente.

Ele se vor întocmi sau se vor modifica prin ștergeri și adăugiri, în fiecare an, în cursul lunii Ianuarie. Listele vor fi apoi prezentate spre verificare și confirmare judecătorului de pace respectiv.

Art. 14. — Toți cetățenii care au drept de alegător, potri-vit legii de față, se vor prezenta, între întâi și cincisprezece Ianuarie, în fiecare an, în fața unei comisiuni compusă la oraș din primar, secretar, șeful poliției și delegatul fiscului, iar la comunele rurale din primar, notar, șeful postului de jandarmi și delegatul fiscului.

Ei vor cere oral înscrierea în listele electorale, declarând, în același timp, îndeletnicirea pe care o practică efectiv. Comi-siunea, pe baza științelor personale sau a dovezilor înfățișate de cetățeni, va înscrie pe fiecare în lista întocmită în dublu exem-plar pentru fiecare categorie de îndeletnicire în parte.

Art. 15. — Listele electorale vor sta afișate la primărie și judecătoria respectivă timp de 10 zile. Toți cei nemulțumiți vor

putea prezenta în acest termen contestații orale sau scrise în fața judecătorului respectiv. În timp de trei zile judecătorul va trebui să se pronunțe, după care, înscrierea în listele electorale rămâne definitivă.

Art. 16. — Listele electorale pentru Senat se vor întocmi la aceeași epocă și în aceleași termene ca pentru Adunarea Deputaților. Cei îndreptățiți însă se vor prezenta primului președinte al tribunalului unde își au domiciliul. Primul-președinte, pe baza dovezilor înfățișate, va face înscrierea în listele electorale întocmite în dublu exemplar pentru fiecare îndeletnicire în parte. Listele vor fi apoi trimise pentru verificare și confirmare primului președinte al Curții de Apel la care se află sediul circumscripției electorale respective. Listele vor sta afișate timp de 10 zile, atât la tribunal cât și la Curtea de Apel.

Contestațiile se vor judeca de primul-președinte al Curții de Apel.

CAPITOLUL III.

Incapacități. Nedemnități. Incompatibilități.

Art. 17. — Sunt incapabili de a fi alegători sau aleși acei puși sub interdicțiune sau consiliu judiciar, precum și cei în stare de faliment, declarați și nereabilitați.

Art. 18. — Sunt nedemni a fi alegători sau aleși :

a) Cei condamnați pentru crimă ;

b) Cei condamnați pentru delictele prevăzute în art. : 236–242 inclusiv, 250, 251, 272–275 inclusiv, 277–282 inclusiv, 284–286 inclusiv, 292, 313, 314, 353–358 inclusiv, 385–400 inclusiv, 409–413 inclusiv, 419–426 inclusiv, 428–444 inclusiv, 446, 447, 451, 452, 456–458 inclusiv, 482, 491, 493, 494, pct. 1–6 inclusiv, 495, 496, 499, 504–511 inclusiv, 524–531 inclusiv, 535–540 inclusiv, 545–555 inclusiv, 564, 566, 573, 595, pct. 3 și 5 din codul penal Regele Carol al II-lea.

De asemenea și cei condamnați pentru speculă ilicită sau delict electorale prevăzute în prezenta lege pentru timpul cât au fost condamnați la pierderea dreptului de vot.

Nedemnitatea pentru delictele prevăzute în alin. b) va înceta la 10 ani după ispășirea pedepsei și dacă în acest timp cel condamnat a fost reabilitat ;

c) Cei condamnați pentru acte de trădare și spionaj în contra Statului Român sau Națiunii române ;

d) Cei condamnați pentru că s'au sustras dela recrutările

orânduile de autoritățile Statului Român, sau pentru că au refuzat prestarea jurământului de credință militară ;

e) Cei condamnați la pierderea drepturilor politice pe timpul prevăzut în sentință ;

f) Cei care după declarațiunile de unire la Regatul României ale provinciilor eliberate, au luptat sau uneltit în contra puterii armate a Statului Român, ori s'au făcut vinovați de vreo infracțiune în contra Statului Român, constatate cu hotărâri judecătorești rămase definitive ;

g) Cei condamnați de instanțele judecătorești militare pentru dezertare ;

h) Cei condamnați de instanțele judecătorești militare la degradațiuni militare ca pedeapsă principală sau accesorie.

Nu sunt nedemni a fi alegători sau aleși cei ce au fost condamnați de justiția ungară în legătură cu intrarea armatelor române în Ardeal în anul 1916.

Nu sunt nedemni a fi alegători sau aleși cei condamnați în decursul războiului pentru delictе cu caracter politic de către justiția civilă și militară austro-ungară sau austriacă.

Sunt exceptați dela nedemnități cei condamnați pentru delictе corecționale în timpul minorității.

Art. 19. — Militarii în activitate nu pot fi alegători, nici aleși.

Art. 20. — Instanțele judecătorești vor întocmi tablouri de cazurile de incapacități și de nedemnități ale alegătorilor din circumscripțiile lor, pe care le vor comunica, la timp, primăriilor și judecătoriilor de pace respective pentru a le avea în vedere la întocmirea listelor electorale și la judecarea contestațiilor. Ofițerii de stare civilă vor comunica la începutul fiecărui an, numele și pronumele celor încetați din viață, pentru a fi șterși din liste.

Art. 21. — Toți acei care ocupă o funcțiune de orice natură retribuită de Stat, Ținut sau comună, sau așezăminte de utilitate publică, ale căror bugete se votează de Adunarea Deputaților, nu pot fi aleși de cât dacă demisionează din funcțiune cel mai târziu cinci zile libere după convocarea Corpului electoral a Adunării pentru care voiește a candida.

Această dispoziție se aplică și acelor care îndeplinesc servicii retribuite în instituțiuni particulare, dar pentru numirea căroră se cere un Decret Regal.

Demisiunea dată în acest scop se consideră de drept pri-

mită și demisionatul nu va putea redobândi numirea sa din nou în funcțiune, decât în conformitate cu dispozițiile din statutul funcționarilor sau din legile speciale de organizare.

Pot fi aleși deputați sau senatori, fără a-și pierde funcțiunea, sau a fi obligați să demisioneze, miniștrii și subsecretarii de Stat.

De asemenea pot fi aleși deputați sau senatori profesorii de universitate și acei dela școlile superioare de grad universitar, dacă au funcționat, în această calitate, cel puțin zece ani.

Poate fi ales senator pentru ocupațiunile intelectuale în limita mandatelor fixate la această categorie, prin tabloul anexat legii de față, orice membru al Asociațiunilor arătate în acest tablou, fără a-și pierde funcțiunea pe care o ocupă.

Art. 22. — Deputații și senatorii numiți de puterea executivă într'o funcțiune salariată pe care o primesc, pierd, deplin drept, mandatul lor de reprezentanți ai Națiunii.

Această dispoziție nu se aplică miniștrilor și subsecretarilor de Stat.

Miniștrii sau subsecretarii de Stat care dețin și alte funcțiuni publice, incompatibile cu mandatul de senator sau deputat, în momentul în care încetează de a mai fi membri ai guvernului, sunt obligați să opteze pentru calitatea de parlamentar sau pentru funcțiunea respectivă.

Art. 23. — Deputații și senatorii în tot timpul mandatului lor, personal sau ca mandatar, nu pot încheia cu Statul, Ținuturile, comunele și instituțiunile particulare, arătate la art. 21, niciun contract de lucrări sau furnituri, sub pedeapsa nulității de drept a contractului.

De asemeni ei nu pot apăra interese particulare împotriva Statului; ei nu pot face parte din consiliul de administrație al întreprinderilor care au contracte cu Statul, Ținuturile și Comunele, sub sancțiunea pierderii mandatului parlamentar.

De asemeni ei nu pot face, direct, niciun fel de demers sau intervenție pe lângă Ministere sau alte autorități.

Orice chestiuni vor fi aduse la cunoștința autorităților prin birourile Adunărilor.

Dispozițiunile primelor două alineate din acest articol nu se aplică senatorilor de drept și celor numiți.

CAPITOLUL IV.

Convocarea Corpului electoral și operațiunile electorale.

Art. 24. — Convocarea alegătorilor pentru Adunarea De-

putaților și Senat trebuie făcută până în două luni dela data expirării mandatului sau dizolvării Corpurilor leguitoare.

Convocarea se face prin Decret Regal, care fixează ziua alegerii și a întrunirii Adunărilor.

Ziua începerii alegerilor nu poate fi mai devreme de 15 zile libere dela data decretului de convocare.

Art. 25. — În fiecare circumscripție electorală pentru Adunarea deputaților vor funcționa pe lângă Curtea de Apel, stabilită prin tabloul anexat legii de față, un birou electoral.

Acest birou va fi prezidat de primul președinte al Curții de Apel respective, iar în lipsa acestuia, de înlocuitorul său.

Președințele biroului electoral va fi asistat de un consilier tras la sorți dintre consilierii Curții, care-l ajută la îndeplinirea atribuțiunilor sale și îl înlocuiește în caz de lipsă.

Hotărârile și măsurile se iau de președinte sau de înlocuitor în numele său.

Atribuțiunile biroului electoral sunt :

- a) A primi declarațiunile de candidatură ;
- b) A îngriji de crearea secțiunilor de votare și desemnarea localurilor de votare ;
- c) A îngriji de imprimarea și distribuirea buletinelor de vot la secțiunea de votare ;
- d) A totaliza rezultatele scrutinului dela toate secțiunile de votare și a proclama pe cei aleși ;
- e) A elibera deputaților aleși certificatul constatator al mandatului obținut ;
- f) A primi și a se pronunța asupra contestațiunilor și a reclamațiunilor făcute de candidat sau alegător ;
- g) A supraveghea și a lua toate măsurile de ordine în localurile de vot și a zonelor de votare în întreaga circumscripție ;
- h) A îndeplini orice îndatoriri impuse prin legea de față.

Art. 26. — Declararea candidaturii pentru Adunarea deputaților se va face personal de către candidați, în scris, în fața prim-președintelui Curții de Apel din circumscripția electorală respectivă.

Candidatul va prezenta odată cu cererea sa certificatul dovedind că este înscris în listele electorale și autorizația Frontului Renașterii Naționale.

Declararea de candidatură se va prezenta cel mai târziu cu 8 zile libere înainte de data fixată pentru alegere.

Art. 27. — Pentru Senat declararea de candidaturi se va face cu îndeplinirea aceluiași forme în fața primului președinte al Curții de Apel din București.

Pe lângă Curtea de Apel din București va funcționa în aceleași condițiuni ca și pentru Adunarea deputaților un birou electoral pentru Senat.

Art. 28. — Pentru înlesnirea operațiilor electorale la Adunarea deputaților fiecare circumscripție electorală se va împărți în secțiuni de votare corespunzătoare circumscripțiilor judecătorilor. În cazul când numărul alegătorilor din cuprinsul unei circumscripții judecătorești va fi mai mare de 2.500, pentru ca exercițiul dreptului de vot să fie asigurat tuturor în ziua fixată pentru alegere, primul președinte al Curții de Apel unde se află biroul electoral al Ținutului va putea crea și alte secții de votare în cuprinsul acelei judecătării.

Art. 29. — Pentru alegerile de senator va exista câte o secțiune de votare pe lângă Curțile de apel menționate în tabloul anexat care face parte integrantă din prezenta lege.

Art. 30. — Secțiunile de vot vor fi prezidate de judecători titulari. În caz de împiedicare absolută a acestora, precum și la secțiile de votare suplimentare, operațiunile electorale vor fi prezidate de judecători trași la sorți de către primul-președinte al Curții de apel respective.

Art. 31. — Judecătorul va fi ajutat în operațiunile sale de grefier și alți funcționari judecătorești după necesități.

Art. 32. — Fotografiiile candidaților cu numele și titlurile sau ocupațiunile lor, astfel cum au fost declarate, însoțite de un scurt apel către alegători, alcătuit din cel mult 100 de cuvinte, vor fi afișate prin îngrijirea magistratului care a primit declarațiunile, atât la primării, cât și la localurile de vot. Afișarea va fi egală și uniformă pentru toți candidații. Orice alt afișaj, corespondență sau propagandă orală pentru alegere este interzisă.

Art. 33. — Alegerile vor dura o singură zi. Ele vor începe la ora 8 dimineața și vor continua până ce toți alegătorii prezenți vor vota, fără a trece însă peste ora 8 a dimineții zilei următoare.

Art. 34. — Suspendările se hotărăsc de președinte după apreciere, ele neputând depăși două ore în tot cursul zilei și două ore în cursul nopții, fără ca toți membrii biroului să poată părăsi în același timp sala de votare. Suspendările trebuiesc

anunțate prin afiș cu o oră înainte la ușa localului de vot. În tot timpul suspendării urnele vor rămâne în aceeași cameră sub pază.

Art. 35. — Alegătorii vor vota pentru Adunarea deputaților la secțiunea de care depinde domiciliul lor. Ei se vor prezenta în ordinea în care au fost convocați. La prezentare alegătorii vor stabili identitatea lor prin acte obișnuite, eliberate de biroul populației, de autoritățile militare sau de cele școlare. Se va verifica dacă alegătorii astfel identificați sunt înscrși în listele electorale și în caz afirmativ vor fi admiși la vot după ce vor semna propriu în tabloul votanților pe care-l va întocmi președintele secției respective.

Art. 36. — Votul se va da pentru fiecare candidat în parte. În acest scop alegătorul va primi atâtea buletine câți candidați sunt propuși la circumscripția și categoria la care el are dreptul să voteze. Buletinul individual va avea forma unui patruleter de dimensiunile 8/6 cm. Pe buletinul care va avea o singură foaie de carton, se va imprima fotografia candidatului, numele și pronumele, ocupațiunea și domiciliul său.

Odată cu buletinele alegătorul va primi un plic de mărime corespunzătoare. Atât buletinele cât și plicurile vor purta ștampila de control a președintelui secției de votare.

Art. 37. — Votul este secret: alegătorul intră în ghereta închisă, introduce buletinele candidaților pe care îi votează în plicul ce a primit dela birou și pe care apoi îl închide. Nu se pot introduce în plic mai multe buletine decât numărul mandatelor. Plicurile care ar conține mai multe buletine vor fi anulate. Buletinele nevotate vor fi rupte de către alegător în gheretă. La ieșirea din gheretă alegătorul introduce singur plicul cu buletine în urnă sigilată.

Art. 38. — Îndată după închiderea scrutinului și în aceeași zi, președintele secției procedează la despuierea lui în prezența alegătorilor care sunt admiși în sală, în măsura în care nu împiedecă lucrările. El deschide fiecare plic, examinează dacă nu conține mai multe buletine decât numărul mandatelor și apoi citește cu glas tare numele fiecărui candidat votat. Buletinele care nu poartă ștampila de control sau care poartă diferite semne convenționale se socotesc nule.

Art. 39. — Rezultatul se constată în câte două liste pentru fiecare categorie în parte, una ținută de grefier și alta de un ajutor desemnat de președinte.

În aceste liste se vor înscrie :

- a) Numărul total al votanților ;
- b) Numărul voturilor nule sau anulate ;
- c) Numărul voturilor întrunite de fiecare candidat.

Art. 40. — Despuerea scrutinului terminată, președintele secției încheie proces-verbal în dublu exemplar asupra mersului operațiunilor, constatând numărul voturilor întrunite de fiecare candidat.

Procesele-verbale se semnează de președinte și se contra-semnează de greșier și de funcționarii judecătorești prevăzuți la art. 31 din prezenta lege.

Art. 41. — Buletinele de vot, pe baza cărora s'a dat rezultatul, cum și cele neîntrebuințate, vor fi sigilate și păstrate la judecătorie până la pronunțarea validării alegerii.

Art. 42. — Dosarul cuprinzând listele și numele alegătorilor care au votat, listele constatând rezultatele, procesele-verbale și contestațiile privitoare la operațiile electorale ale secțiunii, precum și buletinele anulate și cele contestate, se înaintează de președintele secției de votare, până în 24 de ore dela terminarea votării, prin tribunalul de județ, la Curtea de Apel.

Art. 43. — Candidații pot face contestații, iar alegătorii pot face reclamațiuni, care se vor atașa la dosar.

Art. 44. — Primul președinte al Curții de Apel, primind dosarele dela secțiile de votare, le examinează dacă sunt întocmite conform legii, se pronunță asupra contestațiunilor, totalizează voturile întrunite și proclamă rezultatul.

Art. 45. — Vor fi proclamați aleși, în limita mandatelor de împlinit, acei dintre candidați care au întrunit cel mai mare număr de voturi.

Dacă sunt mai mulți candidați care au întrunit același număr de voturi, primul președinte al Curții de Apel va atribui mandatul aceluia care va ieși la sorți.

Art. 46. — Pentru Senat, alegerile se fac cu aceeași procedură, cu singura deosebire că există numai câte o secție de votare pe lângă Curțile de Apel, arătate în tabloul anexat legii, iar dosarele și rezultatele sunt centralizate de primul președinte al Curții de Apel din București, care proclamă pe senatorii aleși.

CAPITOLUL V.

Validările.

Art. 47. — Validarea alegerilor pentru ambele adunări și verificarea titlurilor membrilor aparținând fiecăruia dintre ele,

se face de Înalta Curte de Casație și Justiție, înainte de data fixată pentru întrunirea Adunărilor și fără debateri orale.

În acest scop prim-președinții Curților de Apel, îndată după proclamarea rezultatelor, vor înainta dosarele alegerilor Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Nu se pot adresa noi contestațiuni în fața acestei instanțe.

Dosarele vor fi repartizate proporțional prin tragere la sorți de către primul președinte al Curții de Casație la secțiunile Înaltei Curți, care le vor examina și vor pronunța validarea sau invalidarea mandatelor ce le au fost atribuite spre cercetare. Vițierea operațiunilor de votare în cel mult o pătrime în secțiile de votare ale unei circumscripții nu atrage după sine anularea alegerii, ci numai a rezultatelor din acele secțiuni.

Dacă la verificarea titlurilor, mandatul unui parlamentar ales este invalidat, Înalta Curte va proclama ales pe candidatul din circumscripția și categoria respectivă care întrunește cel mai mare număr de voturi.

În cazul când nu există alt candidat, se va proceda pentru mandatul rămas vacant la o nouă alegere.

Art. 48. — În caz de vacanțe provenite din orice cauză sau pentru mandatele de senatori ieșite la sorți, se va proceda la alegeri parțiale după aceeași procedură ca pentru alegerile generale.

Vacanțele ivite în ultimul an al duratei mandatului pentru ambele adunări, nu se vor mai completa.

CAPITOLUL VI.

Penalități.

Art. 49. — Orice funcționar administrativ sau judecătoresc, precum și orice persoană investită cu vreuna din atribuțiunile puterii publice, care va neglija de a îndeplini vreuna din îndatoririle sau serviciile ce i sunt impuse prin această lege, se va pedepsi cu amendă dela 1.000 până la 2.000 Lei și cu pierderea dreptului de a mai ocupa funcțiuni publice pe termen de doi ani.

Art. 50. — Acei cari cu știință vor fi făcut declarațiuni false cu prilejul întocmirii listelor electorale, sau vor fi ascuns vreo incapacitate din cele prevăzute prin legea de față, se vor pedepsi cu amendă dela 500 până la 2.000 Lei.

Funcționarii sau judecătorii cari cu rea credință vor fi omis sau vor fi refuzat să facă înscrierile în listele electorale, se vor pedepsi cu amenda dela 1.000 până la 3.000 Lei și închisoare dela 15 zile la 3 luni.

Acei care vor fi falsificat listele electorale se vor pedepsi cu aceeaș pedeapsă.

Art. 51. — Acei care se vor prezenta la vot invocând o identitate care nu le aparține, se vor pedepsi cu închisoarea dela o lună la șase luni și amendă dela 2.000 la 5.000 Lei.

Hotărârea se va pronunța pe loc de către președintele biuroului secțiunii care a constatat infracțiunea.

Art. 52. — Președinții biuroului care cu rea credință vor fi refuzat de a primi la vot un alegător înscris în liste, se va pedepsi cu închisoarea dela o lună la un an și amendă dela 2.000 până la 5.000 Lei.

Art. 53. — Dacă cel însărcinat a despuia și număra buletinele, va fi sustras, adăugat sau alterat buletinele, sau va fi citit alte nume decât cele înscrise într'ânsele, se va pedepsi cu închisoarea dela trei luni la doi ani și cu amendă dela 2.000 la 10.000 Lei.

Art. 54. — Acei care vor intra cu arme în sala de alegeri, sau acei care au turburat operațiunile electorale, se vor pedepsi cu închisoarea dela 15 zile la o lună și amendă dela 500 la 2.000 Lei.

Art. 55. — Acel care se va dovedi că a cumpărat votul sau abțineri la vot, precum și acei ce și-au vândut votul lor se vor pedepsi cu închisoarea dela 3 luni la un an și cu amendă dela 500 la 5.000 Lei.

Art. 56. — Acei care prin lovituri sau violență vor fi influențat votul unui alegător, sau îl vor fi pus în pozițiune de a se abține dela vot, se vor pedepsi cu închisoarea dela o lună până la trei luni și cu amendă dela 500 la 2.000 Lei.

Art. 57. — Oricine prin ultraj sau violență asupra biuroului electoral sau asupra unui membru va fi întârziat sau împiedicat operațiunile electorale se va pedepsi cu închisoarea dela o lună la șase luni și cu amendă dela 500 la 2.000 Lei.

Art. 58. — Răpirea urnei care conține buletinele nedespuiate, ruperea sigiliilor ei, sau sustragerea buletinelor sau a dosarelor alegerei, se va pedepsi cu închisoarea dela 2 la 5 ani și amendă dela 1.000 la 10.000 Lei.

Art. 59. — Violarea scrutinului, adăogirea, sustragerea sau înlocuirea buletinelor de vot din urnă, fie înainte de votare, fie în timpul votărei, fie în timpul despuierii de către membrii biuroului sau de către agenții forței publice însărcinați cu paza urnei sau de către oricine altul, se va pedepsi cu închisoarea dela 5 la 10 ani și cu amendă dela 2.000 la 20.000 Lei.

Art. 60. — Alegătorii asupra cărora se vor găsi buletine de vot, se vor pedepsi cu amendă de 1.000 Lei.

Art. 61. — Oricine răspândește publicațiuni, afișe sau face propagandă orală, interzise prin prezenta lege, se vor pedepsi cu amenda dela 1.000 până la 2.000 Lei.

Art. 62. — În toate infracțiunile prevăzute mai sus se va

pronunța și pierderea dreptului de a fi alegător până la maximum cinci ani.

Art. 63. — Votul este obligator. Alegătorii care nu-și vor exercita fără temei legitim dreptul de vot, se vor pedepsi, cu amendă civilă de 1.000 Lei, de președintele secției de votare, prin chiar procesul-verbal dresat de el pentru constatarea încheierii operațiunilor.

Art. 64. — Acțiunea publică poate fi pusă în mișcare de Parchet, de judecătorul președinte al secțiilor de votare, de primul președinte al Curții de Apel sau de către candidați.

Acțiunea publică se judecă de tribunalele ordinare. Ea se prescrie în termen de trei luni dela proclamarea rezultatului

CAPITOLUL VII.

Dispozițiuni diverse.

Art. 65. — Ordinea în timpul alegerii va fi păstrată de un detașament de jandarmi rurali puși la dispoziție, la cererea primului președinte al Curții de Apel.

Art. 66. — Nimeni nu poate candida de cât într'o singură circumscripție electorală și pentru o singură adunare.

Senatorii de drept și cei numiți nu mai pot candida în alegeri pentru nicio adunare.

Art. 67. — Încetează de a mai avea exercițiul mandatului deputații sau senatorii care vor pierde vreuna din condițiile cerute pentru a fi eligibil. Se exceptează cazul senatorilor care reprezintă o organizație profesională și care nu pierd mandatul dacă organizația a fost dizolvată printr'un act al puterii executive.

Art. 68. — Membrii parlamentului vor purta la ședințe și solemnități în mod obligator uniforma Frontului Renașterii Naționale.

Art. 69. — Toate cheltuielile pentru operațiunile electorale cad în sarcina Ministerului de Interne. Costul buletinelor de vot va fi suportat însă de către candidați în părți egale.

Art. 70. — Toate termenele prevăzute în legea de față se socotesc pe zile liber.

Când termenul va expira într'o zi de Duminecă sau de sârbătoare, se va prelungi pentru cea dintâi zi lucrătoare.

Art. 71. — Toate cererile și actele în materie electorală sunt scutite de orice taxă fiscală.

Art. 72. — Un regulament special va putea desvolta dispozițiunile prezentei legi.

CAPITOLUL VIII.

Dispozițiuni transitorii.

Art. 73. — Asociațiunile sau colegiile prevăzute la art. 11, sunt obligate ca în termen de cel mult trei zile dela data publi-

cării prezentei legi, să înainteze primului președinte al Curții de Apel din București, toate actele privitoare la înființarea, organizarea și funcționarea lor.

Primul președinte al Curții de Apel din București va hotărî în termen de cel mult două zile, care sunt, în fapt și în drept, Asociațiunile prevăzute de art. 11 al prezentei legi, ai cărei membri au dreptul de a vota și candida la Senat.

Pentru categoriile de îndeletniciri la care există colegii sau corpuri organizate pe bază de legi, nu se vor mai lua în considerare și asociațiunile de același fel.

Art. 74. — La punerea în aplicare a acestei legi, termenul de întocmire a listelor electorale va curge cinci zile după publicarea ei în Monitorul Oficial și va dura zece zile inclusiv contestațiile.

Listele astfel întocmite, vor fi valabile până la finele anului în curs.

Dat în București, la 9 Mai 1939.

CAROL

Președintele Consiliului de Miniștri
ministru de interne și ad-interim la ministerul apărării naționale,
Armand Călinescu

Ministrul justiției
Victor Iamandi

Nr. 1.923.

1939, Mai 9.

Tablou de circumscripțiile electorale pentru Adunarea Deputaților.

1. Circumscripția Bucegi, având biroul electoral la Curtea de Apel Brașov.

2. Circumscripția Dunărea, având biroul electoral la Curtea de Apel Galați.

3. Circumscripția Prut, având biroul electoral la Curtea de Apel Iași.

4. Circumscripția București, având biroul electoral la Curtea de Apel București.

5. Circumscripția Someș, având biroul electoral la Curtea de Apel Cluj.

6. Circumscripția Mureș, având biroul electoral la Curtea de Apel Tg.-Mureș.

7. Circumscripția Timiș, având biroul electoral la Curtea de Apel Timișoara.

8. Circumscripția Olt, având biroul electoral la Curtea de Apel Craiova.

9. Circumscripția Suceava, având biroul electoral la Curtea de Apel Cernăuți.

10. Circumscripția Nistru, având biroul electoral la Curtea de Apel Chișinău.

11. Circumscripția Marea, având biroul electoral la Curtea de Apel Constanța.

Tablou de numărul mandatelor pentru Adunarea Deputaților.

Circumscripția electorală	Agricultura și munca	Comerț și industrie	Ocupațiuni intelectuale	Total
1. Bucegi	10	10	10	30
2. Dunărea	10	10	10	30
3. Prut	9	9	9	27
4. București	8	8	8	24
5. Someș	8	8	8	24
6. Mureș	8	8	8	24
7. Timiș	8	8	8	24
8. Olt	8	8	8	24
9. Suceava	6	6	6	18
10. Nistru	6	6	6	18
11. Marea	5	5	5	15
	86	86	86	258

Tablou de numărul mandatelor de senatori aleși.

I. Pentru agricultură și muncă :			
	Agricultură	30	
	Muncă	14	
	Total		44
II. Pentru industrie și comerț :			
	Comerț	11	
	Industrie	11	
	Total		22
III. Pentru ocupațiuni intelectuale :			
1.	Asociația învățătorilor	2	
2.	„ profesorilor secundari	2	
3.	„ „ universitari	2	
4.	„ Clerului	2	
5.	„ sau Colegiul inginerilor	2	
6.	„ „ arhitecților	2	
7.	„ „ medicilor	2	
8.	„ „ veterinarilor	2	
9.	„ „ farmaciștilor	2	
10.	„ „ avocaților	2	
11.	„ „ scriitorilor și ar- telor frumoase	2	
	Total		22
	Total general		88

Director, girant răspunzător și proprietar: Dr. Elemér Jakabffy.
Tipografia Husvéth și Hoffer, Lugoj.